

Про те, як добре бути Жабеням

Якось Жабеняті наснилося, що воно стало Зайченням.

Отак раз — і зробилося. Сиділо собі, кумкало. Коли раз — і виростало. А Жабеня дуже хотіло вирости. Адже воно було дуже маленьким жабеням. Найменшим у їхньому ставку.

У Книзі Жаб'ячої Мудрості записано: якщо довго й голосно кумкати, одного разу почнеш рости. Жабеня саме не читало, йому Жаба-Баба сказала. Тому Жабеня й старалося:

— Кум-кума, кум-кума, кум-кума!

— Та досить уже, відпочинь! — каже йому Жаба-Баба. — Поїж комариків, стрибни з купини у воду.

Та затялося Жабеня рости. Навіть подих не переводило: «Кум-кума, кум-кума, кум-кума!».

І враз відчуло — «працює». Почало Жабеня рости вгору. Вже й на купині тісно, лапки не вміщаються, ще й сильнішими стали. Набрало Жабеня більше повітря в легені. Напружило лапки.

Р-р-р-р-аз!

СТР-РИБ!

Так сильно відштовхнулося від купини, так далеко стрибнуло — аж полетіло. Приземлилося на травичку, на самий берег. «Е, — думає собі Жабеня. — Бач, виросло, доквакалося. Треба глянути, який тепер маю вигляд».

Стрибнуло знову до води ближче. Інші жаби й жабенята як уздріли Жабеня — так і сипонули дружненько у воду. Бризки полетіли, Жабеня обляпали. Обтрусилося воно та й думає: «А чого це раптом водичка така мокра?» Раніше ж, як малим було, так не відчувалося. Навпаки, дуже зле ставало, коли довго сиділо на сухому бережку, під сонцем пекучим.

Зиркнуло Жабеня в гладеньке люстерко ставка — а на нього звідти щось вухате зирить.

— Ой! — вигукнуло воно.

Присіло, вуха опустило. До голови притиснуло. Затремтіло, бо ж перетворилося на Зайченя дивним дивом. «Ото кумкнуло», — подумало Жабеня.

Навіть хотіло сказати це вголос. Тільки ж зайчики не кумкають, — з рота писк наляканий вирвався. Зайці — боягузи. Так їх у казках називають.

Постояло-постояло Жабеня на березі. Роздивилося себе краще. Покрутило головою вперед-назад, ліворуч-праворуч. Потому губами порухало й каже:

— Кого боятися? Хіба зайці бояться зайців? Коли вже стало Зайченням — то й треба ним бути.

Почухало Жабеня вушко своєю заячою лапкою. Не живуть, думає, зайці у ставках. Тож пострибало до лісу. Треба до нового звикати. Ще

і їсти враз захотілося, а комариками животик не напхаєш. Шукатиме щось собі на заячий зуб.

Стрибає Жабеня лісом, головою заячою крутить. Аж гульк — дорослий Вовк. Сірий, великий, страшний. Ще й голодний до всього — геть лячно стало. Думало Жабеня заховатися під кущем. Не встигло — побачив його Вовк. Посунув назустріч, зуби вишкірив, хижі ікла язиком облизав.

Притулилося Жабеня заячою спиною до дерева. Принишло. Заячими вухами очі прикрило. А Вовк насунув, понюхав, глянув на нього й рикнув:

— Тю. Якесь це Зайченя зелене. Ще й ставком пахне. Може, воно отруйне... Не їстиму його.

Буркнув так — і пішов собі геть.

Хотіло Жабеня зрадіти. Вдалося йому хижого Вовка надурити. Але замість радості дуже образилося. Як смердючим та отруйним обізвуть — усякий образиться. А від великої образи почало Жабеня ще рости.

Р-раз — і перетворилося на Ведмежа.

Їсти ще дужче хоче, пузо ведмеже чимале. Полювати не вміло, та й не дуже хотіло. Зате ведмеді можуть ягодами поласувати, і кущі малини осьдечки. Посунуло Жабеня навпростець. Аж тут попереду тупіт, тріск гілок — і назустріч із кущів ще одне Ведмежа вилазить. Тепер уже справжнє.

— Здоров, — каже, — брате! Тебе мені й треба!

— Мене? — здивувалося Жабеня.

— Еге! Ти зелений! Гайда мед красти.

— Там же бджоли!

— Отож! Вони зелене Ведмежа ще не бачили. Злякаються, полетять геть. Тут ми медку й візьмемо!

Не хотілося Жабеняті красти ані меду, ані іншої їжі. Як добре було, коли ловило собі комарів, мух та інших комахок.

Щойно подумало так — і почало зменшуватися. Швидко, навіть оговтатися не встигло. Хотіло загарчати по-ведмежому. Замість того цвірінькнуло. Бо цього разу перетворилося на Пташеня.

Розправило крила. Полетіло. З першого разу вийшло, хоч до того не літало ніколи. Хіба з купини у воду. А головне — комахки довкола кружляють. Нарешті їжа знайома! Заспівало Жабеня на радощах по-пташиному. Летить, комах дзьобає. Наїлося, крильця натрудило, заморилося. Сіло на гілку, щоб перепочити трохи, комах перетравити. А ситно так — аж у пузі забурчало. Не стримало себе Жабеня, заспівало.

Тут маєш — Мисливець. Чи то бурчання в пузі почув, чи спів, чи просто пильний чолов'яга був. Уздрів здобич на дереві. Руки потер:

— Ти ба, яка пташка! Зелена вся, ще й цвірінькає! Ану, вцілю в неї з рушниці та вдома покажу! Усі заздритимуть!

Націлив Мисливець свою рушницю на Жабеня. Два стволи круглі на нього зиркнули. Злякалося Жабеня.

І нарешті прокинулося.

Обмацало себе лапками передніми. Голову, пузце, очка. Дригнуло задніми, помотіяло ними. Кумкнуло вдоволено.

Не так уже й погано бути тим, ким народився — Жабеням.

ЗМІСТ

Про те, як добре бути Жабеням	3
Про те, як розважалося Жабеня.....	9
Про те, як погано бути пихатим жабеням.....	15
Про те, як Жабеня перегнало Карасика.....	20
Про те, як Жабеня стало героєм	27
Про те, як Жабеня захотіло до моря.....	33
Про те, як мале Жабеня придумало великий план	38
Про те, як Жабеня потрапило в халепу	44
Про те, хто допоміг Жабеняті втекти з полону	50
Про те, як Жабеня нарешті скупалося в морі	56